

200707320/1.

Datum uitspraak: 27 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/38892 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Rotterdam, van 17 september 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 juli 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 september 2007, verzonden op 19 september 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

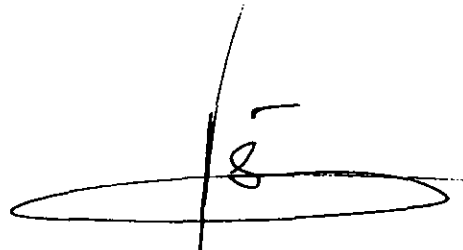
w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 november 2007

309-563.

Verzonden: 27 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal line through it, and a small 'S' to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, enkelvoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr.: AWB 06/38892

V-nummer:

Inzake: _____, eiser,
gemachtigde mr. M.M. Polman, advocaat te Rotterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken
en Integratie, verweerder, gemachtigde mr. M.P. Verveer.

I Procesverloop

1 Aan eiser, geboren op _____ en van Sierra Leoneanse nationaliteit, is bij beschikking van 7 maart 2002 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000, met ingang van 8 oktober 2001, geldig tot 8 oktober 2004. Op 5 augustus 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw 2000. Op 9 maart 2006 heeft verweerder het voornemen kenbaar gemaakt tot afwijzing van de aanvraag. Op 21 april 2006 heeft eiser zijn zienswijze hierop naar voren gebracht. Bij besluit van 13 juli 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

2 Op 11 augustus 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank.

3 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 1 juni 2007. Ter zitting is verschenen eiser in persoon, bijgestaan door mr. A.K.J. Plaisier, kantoorgenoot van zijn gemachtigde voornoemd. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Tevens is verschenen als tolk dhr. A. Stamatiou.

II Overwegingen

1.1 Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, Vw 2000, is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

1.2 Ingevolge artikel 34 Vw 2000, kan de aanvraag als bedoeld in artikel 33 Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder c, Vw 2000, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 Vw 2000, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 Vw 2000 voordoet.

1.3 Ingevolge artikel 32, eerste lid aanhef en onder c, Vw 2000, kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging worden afgewezen indien de grond voor verlening als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 is komen te vervallen.

Reg.nr.: AWB 06/38892

2

1.4 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

1.5 Ingevolge artikel 31, eerste lid van de Vw 2000 wordt een aanvraag als vorenbedoeld afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gebaseerd op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

1.6 Ingevolge het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag) is sprake van vluchtelingschap in het geval dat de betrokkene uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en hij de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren.

1.7 Artikel 31, tweede lid, aanhef, en onder f van de Vw 2000, luidt als volgt:

"Bij het onderzoek naar de aanvraag wordt mede betrokken de omstandigheid dat:
f. de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen."

2 Verweerder heeft de bestreden beslissing, voor zover hier van belang en samengevat, doen steunen op de volgende overwegingen.

Aan eiser is een verblijfsvergunning verleend in verband met de algehele situatie in Sierra Leone. Met de afschaffing van het categoriaal beschermingsbeleid voor dat land per 16 september 2002 is de grond voor verlening van de vergunning komen te vervallen. De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wordt derhalve afgewezen.

Vervolgens stelt verweerder zich op het standpunt dat ten tijde van de verlening van de vergunning voor bepaalde tijd en thans ook geen andere gronden bestonden dan wel bestaan om aan eiser een verblijfsvergunning asiel te verlenen. Eiser heeft geen documenten overgelegd om zijn nationaliteit, identiteit, reisroute en asielrelaas te onderbouwen en hij heeft niet aannemelijk gemaakt dat het ontbreken daarvan niet aan hem is toe te rekenen. Derhalve is de oprechtheid van eiser op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van dit relaas. Van het relaas dient een positieve overtuigingskracht uit te gaan, hetgeen niet het geval is. Het relaas van eiser is derhalve ongeloofwaardig.

3 Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder. Het relaas is

Reg.nr.: AWB 06/38892

3

geloofwaardig en eiser had in aanmerking dienen te komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a dan wel b, Vw 2000. Hij voert daartoe aan dat verweerder zijn stellingen in de zienswijze met betrekking tot de gestelde identiteit, nationaliteit en het vaststellen van de reisroute met een standaardmotivering heeft verworpen. Daarbij merkt eiser op dat verweerder, door verstrekking van een verblijfsvergunning op grond van het categoriale beschermingsbeleid, blijk heeft gegeven niet te twijfelen aan de nationaliteit van eiser. Innerlijk tegenstrijdig is derhalve dat verweerder vasthoudt aan het beleid dat eiser zijn nationaliteit nog immer aan de hand van documenten moet aantonen. Uitvoeren van dit beleid acht eiser onredelijk en treft volgens hem geen doel, temeer gezien het feit dat de nationaliteit al vaststond.

Aangaande het tegenwerpen van het ontbreken van reisdocumenten houdt verweerder geen rekening met de omstandigheden waaronder is gereisd. Eiser diende zich op te houden in een kleine ruimte en bij het aan boord gaan was er, omdat het nacht was, weinig te zien en diende hij snel aan boord te gaan nu de reis illegaal was.

Voorts pas eisers relaas in hetgeen over Sierra Leone bekend is. Verweerder verwijt eiser de eenvoudige ontsnapping. Hiermee gaat verweerder er blijkbaar van uit dat de rebellen een goed georganiseerde groepering vormden, waarvan ontsnapping niet mogelijk was. Er waren geen gevangenen naar Westers model, geen bewaking die bijvoorbeeld niet dronk. Wie zijn kans kon benutten, kon ontsnappen. Gevaarlijk was het wel. Niet is gebleken of verweerder rekening heeft gehouden met deze omstandigheden.

4 De rechtbank overweegt het volgende.

4.1 De rechtbank stelt vast dat verweerder geen verweerschrift heeft ingediend. Eiser heeft ter zitting betoogd dat het beroep reeds daarom gegrond zou dienen te worden verklaard. De rechtbank volgt dit betoog van eiser niet nu de Algemene wet bestuursrecht geen verplichting bevat gevolgen te verbinden aan het niet indienen van een verweerschrift door een bestuursorgaan.

4.2.1 Niet in geschil is dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

4.2.2 Evenmin is in geschil dat eiser ten tijde van de vergunningverlening op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 noch ten tijde van het bestreden besluit een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 toekwam. Eiser heeft ook niet bestreden het standpunt van verweerder, dat eiser ten tijde van het bestreden besluit niet meer in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000.

4.2.3 Verweerder heeft in de bestreden beslissing gesteld dat er op het moment van het slaan van de beschikking, waarbij aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd werd verleend, te weten op 7 maart 2002, geen andere gronden uit hoofde van artikel 29 van de Vw 2000 bestonden om aan eiser een verblijfsvergunning te verlenen.

4.2.4 Ten aanzien van vluchtelingenstatus overweegt de rechtbank als volgt.

4.2.5 Bij de beoordeling van de vraag of verweerder het relaas van eiser in redelijkheid als ongeloofwaardig heeft kunnen bestempelen, gaat de rechtbank uit van het volgende toetsingskader. In de hoofdstukken C1/1.2, C1/3.2.2 en C1/3.3.4 Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) is neergelegd dat verweerder het relaas en de daarin gestelde feiten voor

waar aanneemt, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoet. Als van dat laatste sprake is, mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

4.2.6 De rechter toetst vorenbedoelde beoordeling van verweerder torughoudend en beantwoordt de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

4.2.7 Het vorenstaande in aanmerking genomen dient de rechtbank allereerst te beoordelen of verweerder in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan eiser heeft kunnen tegenwerpen en dientengevolge heeft kunnen concluderen dat op voorhand afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

4.2.8 De rechtbank overweegt dat verweerder in redelijkheid aan eiser heeft kunnen tegenwerpen dat hij geen reisdocumenten heeft overgelegd noch in staat is gebleken om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute af te leggen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat hetgeen eiser heeft aangevoerd met betrekking tot het ontbreken van reisdocumenten en de reis(route), te weten dat hij 's nachts op illegale wijze aan boord zou zijn gegaan, er geen kaartjes worden verstrekt voor dergelijke reizen en hij niet met de agenda in de hand zou hebben geleefd, niet afdoet aan zijn standpunt ter zake in het voornemen, namelijk dat redelijkerwijs meer concrete informatie van eiser had mogen worden verwacht. Het gestelde in de beroepsgronden, dat eiser zich ten tijde van de reis in een kleine ruimte bevond, heeft verweerder evenmin tot een ander standpunt behoeven te leiden.

Hetgeen eiser heeft aangevoerd met betrekking tot het ontbreken van nationaliteits- en identiteitsdocumenten behoeft gelet op het vorenstaande geen beoordeling. In het ten tijde van het bestreden besluit toepasselijke beleid, C5/8.3 Vc 2000 -thans C4/3.6.3 Vc 2000-, is immers bepaald dat, indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, in casu ten aanzien van de reisroute, dit reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van 'het toerekenbaar ontbreken van documenten'.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan eiser heeft kunnen tegenwerpen en verweerder zich aldus in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eiser wordt aangetast.

4.2.9 Het voorgaande heeft tot gevolg dat van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht moet uitgaan om als geloofwaardig aangemerkt te kunnen worden. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat van het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uitgaat en zich aldus in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser als

Reg.nr.: AWB 06/38892

5

ongeloofwaardig dient te worden aangemerkt. De rechtbank acht hiertoe het navolgende redengevend.

Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt kunnen stellen dat eiser vage, summiere, bevreemdend wekkende, tegenstrijdige en ongelooftwaardige verklaringen heeft afgelegd. Verweerder heeft daartoe kunnen stellen dat eiser niet in staat is een datum te noemen met betrekking tot de aanval van de rebellen op het dorp

Voorts heeft verweerder van belang kunnen achten dat eiser tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de periode waarin hij door de rebellen is ontvoerd alsmede de periode waarin eiser kans zag te ontsnappen. Voorts heeft verweerder in aanmerking kunnen nemen dat eiser niet in staat is gebleken concrete informatie te verschaffen ten aanzien van -de verblijfplaats van- de rebellen, waarbij hij voor een langere periode heeft verbleven. Verder is eiser in gebreke gebleven ten aanzien van de vraag met hoeveel personen hij bij de rebellen gevangen heeft gezeten, hetgeen verweerder opmerkelijk heeft kunnen achten, te meer nu eiser heeft verklaard dat alle gevangenen samen in een huis verbleven.

Tevens heeft verweerder kunnen stellen dat eiser vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de bewaking tijdens zijn verblijf bij de rebellen. Immers, de gestelde omstandigheid dat eiser tijdens het water halen later op de plaats van bestemming aan kon komen dan een medegevangene en eiser hierom door de bewaking ervan beschuldigd werd dat hij een poging had ondernomen om te ontsnappen, rijmt niet met zijn verklaring dat hij altijd streng bewaakt zou zijn geweest.

Voorts heeft verweerder de eenvoudige wijze waarop eiser stelt ontsnapt te zijn bijzonder opmerkelijk kunnen achten. Dit geldt eveneens voor het door eiser verklaarde, dat hij zich na zijn ontsnapping in de bossen schuil heeft gehouden, terwijl eiser heeft verklaard dat de rebellen de enige waren die zich destijds in de bossen bevonden en hij deze rebellen juist wilde ontwijken.

Ten slotte heeft verweerder in aanmerking kunnen nemen dat eiser ten aanzien van de ontmoeting met de heer Jean en diens hulp aan eiser vage, vreemde en summiere verklaringen heeft afgelegd.

In hetgeen eiser in zijn zienswijze omtrent vorenstaande stellingen van verweerder in het voornemen heeft aangevoerd, te weten dat eiser in een periode van een burgeroorlog met de dag leefde en dat details dan niet meer van belang zijn, dat verweerder geen enkel oog heeft gehad voor een dergelijke oorlogssituatie en dat eisers relaas in het beeld van Sierra Leone past, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank geen aanleiding behoeven te zien een ander standpunt in te nemen. Met deze algemene stellingen heeft eiser namelijk niet in concreto vorenstaande, feitelijke stellingen van verweerder betwist. Voorts heeft eiser in dit verband in de zienswijze nog naar voren gebracht dat zijn geheugen geblokkeerd is geraakt, gezien hij getuige is geweest van het afhakken van de handen van zijn moeder en niet uit te sluiten is dat hij bijzonder getraumatiseerd is geraakt. Verweerder heeft dit betoog in redelijkheid kunnen passeren nu het bestaan van psychische klachten, welke van invloed zouden zijn op eisers verklaringen, niet onderbouwd is.

In de beroepsgronden heeft eiser gesteld dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden, waaronder hij ontsnapt is. De rechtbank overweegt dat verweerder eisers verklaring omtrent zijn ontsnapping in de context van zijn andere verklaringen heeft beoordeeld alsmede dat verweerder aldus de gestelde wijze van ontsnappen van eiser als bijzonder opmerkelijk heeft kunnen aanmerken.

4.2.10 Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde vrees voor vervolging als bedoeld in

Reg.nr.: AWB 06/38892

6

het Vluchtelingenverdrag heeft. Verweerder heeft derhalve terecht besloten tot onthouding van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

4.3 Voorts is de rechtbank van oordeel dat hetgeen eiser heeft aangevoerd geen grond biedt voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat eiser geen specifieke, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt op grond waarvan geoordeeld zou dienen te worden dat hij bij gedwongen terugkeer naar Sierra Leone een reël risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bij uitzetting dreigt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM. Verweerder heeft dan ook terecht geen grond aanwezig geacht voor verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

4.4 De rechtbank is van oordeel dat verweerder terecht heeft gesteld dat er ten tijde van de verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op de d-grond geen andere gronden als genoemd in artikel 29 van de Vw 2000 bestonden om aan eiser een verblijfsvergunning te verlenen.

5.1 Ten aanzien van de beoordeling van de situatie ten tijde van het bestreden besluit overweegt de rechtbank dat verweerder, onder verwijzing naar het relaas van eiser, de overige thans bekende feiten en omstandigheden, afgezet tegen de ambtsberichten van 8 juli 2002, 31 juli 2003, 4 maart 2004 en 25 april 2005, zich op het standpunt heeft gesteld dat er geen reden is om aan te nemen dat eiser thans wel in aanmerking komt voor één van de gronden van artikel 29 Vw 2000. Daartoe heeft verweerder aangaande het vluchtelingschap gesteld dat uit voornoemde ambtsberichten blijkt dat in Sierra Leone sinds 2 mei 2001 een vredesproces op gang is gekomen, dat het ingezette staakt-het-vuren van het akkoord van Ajuba van november 2000 stand hield en de ontwapening van strijders van het RUF, CDF en AFRC/ex-SLA grotendeels werd voltooid. Voorts wordt in de ambtsberichten vermeld dat de regering van Sierra Leone sinds eind 2002 haar autoriteit over het gehele land heeft hersteld en dat terugkeer in de samenleving van ex-rebellen en degenen die met hen verbonden waren (ook door rebellen ontvoerden) plaatsvindt. Verweerder heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in staat is gebleken om de stelling, dat hij bij terugkeer de vrees heeft om gedood te worden, aannemelijk te maken.

5.2 Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank dan ook terecht op het standpunt gesteld dat eiser geen verdragsvluchteling is.

5.3 Voorts is de rechtbank van oordeel dat hetgeen eiser heeft aangevoerd geen grond biedt voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat eiser geen specifieke, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt op grond waarvan geoordeeld zou dienen te worden dat hij bij gedwongen terugkeer naar Sierra Leone een reël risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bij uitzetting dreigt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM. Verweerder heeft dan ook terecht geen grond aanwezig geacht voor verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

Reg.nr.: AWB 06/38892

7

5.4 Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat van strijd met het motiveringsbeginsel in de bestreden beschikking geen sprake is.

6 Het beroep is derhalve ongegrond.

7 De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

III Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. F.H.J.G. Brekelmans, rechter, en door deze en mr. S. de Regt, griffier, ondertekend.

De griffier,

De rechter,

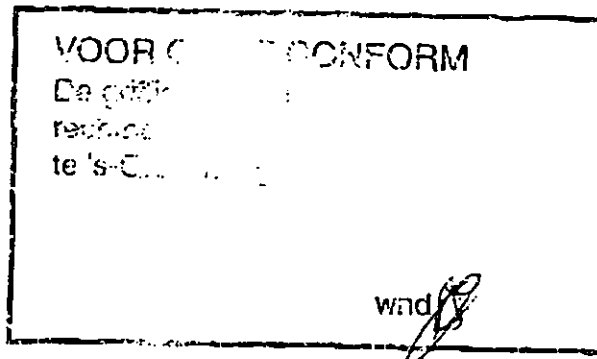
Uitgesproken in het openbaar op 17 september 2007.

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

Afschrift verzonden op:

19 SEP. 2007

RIETBERGEN & PARTNERS

ADVOCATEN EN PROCUREURS

BEZOEK- EN CORRESPONDENTIEADRES:

 HALFROND 86 TEL: (010) 411 12 80
 3071 PP ROTTERDAM FAX: (010) 413 17 27

 MR A.P. VAN ELSWIJK
 MR A.K.J. PLAISIER
 MR MARJOLEIN P.G. RIETBERGEN
 MR JOYCE A. SMITS
 MR MONIQUE M. POLMAN
 MR J. VAN DEN ENDE

 MR S. BROEKZITTER-NIEUWLAND
 (JURIDISCH MEDEWERKSTER)

 MR B.B. RIETBERGEN
 (ADVISEUR)

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5695-C	17 OKT 2007
ZAAKNR. 200707320	
AAN: 72	
BEHANDELD: DD:	PAR:

 Afdeling bestuursrechtspraak
 Raad van State
 Postbus 20019
 2500 EA DEN HAAG

TEVENS PER FAX: 070 - 365 1380

Rotterdam, 17 oktober 2007

 Inzake / Staat
 Uw ref : n.n.b
 Onze ref. : 205062

APPELSCHRIFT

Hoogedelgestreng college,

Door deze en derhalve tijdig binnen de wettelijke beroepstermijn stelt ondergetekende, mr M.M. Polman, advocaat en procureur, kantoorhoudende te 3071 PP Rotterdam aan het Halfgrond 86, die verklaart bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn door verder te noemen appellant, thans verblijvende te en domicilie kiezende ten kantore van zijn gemachtigde, om dit appelschrift op te stellen, te ondertekenen en in te dienen en hoger beroep aan te tekenen tegen de uitspraak van de rechtbank, vreemdelingenkamer, te Den Haag, nevenzittingsplaats te Rotterdam van 17 september 2007 en verzonden op 19 september 2007, reg.nr.: Awb 06/38892, waarvan een afschrift hierbij als productie 1 wordt overgelegd.

De rechtbank heeft het beroep tegen de afwijzing van de aanvraag van appellant ongegrond verklaard.

Verweerder ten deze is de Staatssecretaris van Justitie.

Appellant wenst tegen voornoemde uitspraak de navolgende grieven aan te voeren:

Grief 1

De rechtbank heeft nagelaten gemotiveerd in te gaan op de beroepsgrond, zoals geformuleerd onder sub 3 van de gronden van beroep d.d. 25 september 2006.

RIETBERGEN & PARTNERS

ADVOCATEN EN PROCUREURS

Toelichting

Appellant acht de bestreden beschikking in beroep innerlijk tegenstrijdig omdat enerzijds appellant in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning op grond van het categoriale beschermingsbeleid, hetgeen impliceert dat verweerder is uitgegaan van de Sierra Leone nationaliteit van appellant en anderzijds ten aanzien van overige gronden appellant wordt tegengeworpen dat hij zijn nationaliteit niet aannemelijk heeft gemaakt, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas op voorhand aantast.

Zowel verweerder als de rechtbank hebben niet gemotiveerd aangegeven waarom bij de verlening van de verblijfsvergunning op de "d grond" niet werd getwijfeld aan de nationaliteit en bij beoordeling op de andere gronden wel wordt getwijfeld aan de nationaliteit.

Op grond van de wet, het beleid en vaste jurisprudentie pleegt verweerder geen onderscheid te maken tussen de verschillende gronden van artikel 29 a t/m f waarop een asielstatus wordt verleend.

REDENEN WAAROM:

Appellant zich tot U wendt met het eerbiedig verzoek:

1. Dit hoger beroep gegrond te verklaren;
2. De aangevallen uitspraak te vernietigen;
3. Het bepaalde in artikel 44 Wet RvS dan wel artikel 42 Wet RvS toe te passen;
4. Verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

M.M. Polman,

gemachtigde

Bijlage (-n): 1